

2. navadna nedelja A

Glej, prihajam; izpolnjevati tvojo voljo, moj Bog, mi je v veselje. (Ps 40,8-9)

Prvo berilo

Izaíja 49,3.5-6

Gospod mi je rekel: "Ti si moj služabnik, Izrael, v tebi se bom povelíchal." Zdaj pa govóri Gospod, ki me je v materinem telesu upodóbil za svojega služabnika, da bi Jakoba pripêljal spet k njemu in Izraela zbral pri njem. Tako sem bil počaščen v Gospodovih óčeh in moj Bog je bil moja moč. Rekel je: "Premalo je, da kot moj služabnik vzpostaviš le Jakobove rodove in privedeš nazaj Izraelove réšence. Zato sem te postavil za luč narodom, da boš moje odrešenje do konca zemlje."

Drugo berilo

1 Korínčanom 1,1-3

Pavel, po Božji volji poklican apostol Kristusa Jezusa, in brat Sostén Božji Cerkvi, ki je v Korintu, posvečenim v Kristusu Jezusu, poklicanim in svetim, z vsemi, ki kličejo ime našega Gospoda Jezusa Kristusa, kjersibodi, na svojem ali našem kraju: milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Evangelij

Janez 1,29-34

Tisti čas je Janez Krstnik zagledal Jezusa, da prihaja k njemu, in je rekel: "Glejte, Jagnje Božje, ki odjemlje greh sveta. Ta je tisti, o katerem sem rekel: Za menoj pride mož, ki je pred menoj, kajti bil je prej kakor jaz. In jaz ga nisem poznal, vendar sem zato prišel in krščujem z vodo, da se on razodéne Izraelu." In Janez je izpričal: "Videl sem Duha, ki se je spuščal z neba kakor golob in ostal nad njim. In jaz ga nisem poznal; tisti, ki me je poslal krščevat z vodo, mi je rekel: 'Na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim, tisti krščuje s Svetim Duhom.' In videl sem in pričujem, da je ta Božji Sin."

V razmislek

Vedno več ljudi se ne uspe poistovetiti s cerkvijo kot institucijo. Mnogo se jih od nje distancira in v njej vidi ustanovo, ki je okostenela, nima stika z realnostjo, je hierarhično oblikovana in v njej ne najde več odgovorov na svoja življenjska vprašanja. To je navsezadnje razvidno iz načina, kako se t.i. uradna cerkev opredeljuje glede določenih vprašanj mimo svojih vernikov (npr. imenovanja škofov, odnos do ločenih oseb, ki se ponovno poročijo, odnos do laikov, odnos do žensk). Da zaradi nerazumevanja le-tega ljudje drugje iščejo odgovore na svoja vprašanja, ni presenetljivo. Kot ljudje, ki tvorimo to Cerkev, pa smo v dobri družbi, če se spomnimo Prvega pisma apostola Pavla Korinčanom, katerega začetek predstavlja današnje Drugo berilo. V Korintu se srečamo z občestvom, ki ni popolno, ga pretresajo krize in je razdeljeno zaradi razprtij, (gl. tudi mašna besedila prihodnjih nedelj). In kljub temu se ta Cerkev imenuje "Božja cerkev" in njeni pripadniki so opisani kot "sveti" in "posvečeni". Kako gre to skupaj? Mogoče zaradi tega, ker Kristjani verujemo v Boga, ki je tu za nas – kljub ali celo zaradi naših napak in pomanjkljivosti. Da, celo več kot to. Če naše življenje resnično prežema in oblikuje vera, potem zelo močno računamo Nanj, da nam bo kljub temu brezpogojno stal ob strani ob vseh težavah, preprekah in padcih. Ne da s tem odobrava naše grehe in napake, temveč nas sprejema kot osebe, kot njegovo stvaritev. V prisposodbi jagnjenta je očitno, da je pripravljen odvzeti naše breme, če smo ga pripravljene odložiti. "Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta", tako beremo v današnjem Evangeliju in tako molimo pri maši pri Evharistični daritvi, preden stopimo pred oltar. Jagnje, ki je zaradi svoje krotkosti tudi danes najbolj priljubljena žival na Bližnjem vzhodu, je svetopisemski prasimbol za odrešujočo moč Božje ljubezni, pred katero se ne moremo ubraniti in ki ne premaga zla na svetu z uničenjem, temveč z preobrazbo. To je povsem poseben in presenetljiv Bog, kot nas sreča v Svetem pismu in vedno znova tudi v osebi Jezusa Kristusa. Da ga le ne bi izgubili izpred oči, temveč da bi ga vedno globlje odkrivali, kajti tam kjer je in ostaja Bog središče našega življenja, se spremeni tudi naš pogled na ljudi, in namesto ožine je možna širina, namesto očitka sprejetje, namesto vzvišenosti ljubezen... Ker smo izbrani od Boga, smo tudi sveti in posvečeni, ne v smislu, da bi bili popolni in brez napak – tega Gospodovi cerkvi, t.j. nam ni potrebno – veliko bolj sveti smo v smislu, da se trudimo odsevati Božjo človečnost, dobrosrčnost, pozornost, razumevanje... ob istočasni zavesti o naši grešnosti, omejenosti in nepopolnosti, ki jih sprejmemo, si jih priznamo, vzdržimo ob njih in jih skušamo spremeniti. Ko potem slišimo v prvem berilu obljubo "postavil sem te za luč narodom, da boš moje odrešenje do konca zemlje", ne slišimo obljube Boga, ki želi biti za nas idealen in popoln, temveč Boga, ki kljub vsem našim slabostim, padcem in sencam verjame v nas, nas opogumlja in nas kliče. Da se ne bomo nikoli mogli popolnoma približati idealni predstavi, nas ne sme voditi k temu, da se sploh ne bi trudili ali da se celo zlomili na tej predstavi, temveč nas mora vzpodbujati, da si priznamo naše pomanjkljivosti in smo usmiljeni do drugih, kot to stori tudi Bog.